

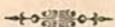
*Вуйча си веднашъ издебна
— Посрѣдъ бѣлъ денъ бѣ това—
И при апаратъ неговъ
Съ Лина той се отзова.*

*Очилата си на вуйча
Прѣзъ врата прѣметна той,
Кученчето пѣкъ намѣсти,
На му каза: „Мирно стой! . . .*

*Моля, спри, не мигай вече,
Лино, гледай въ менъ, напрѣдъ,
Ако искашъ мило, кротко
Да излѣзвешъ на портретъ“ . . .*

София.

Теменужковъ,

Вълкъ, бици и лесица.

(Б а с н я).

На една ливада постоянно пасли три голѣми и здрави бика. Ливадата била близо до гората. Много пѫти единъ вълкъ се опитвалъ да раздѣли и изяде биците; но, за негово нещастие, не можалъ да направи това. До като и трита бика живѣли въ съгласие и обичъ и взаимно се брали, вълкътъ билъ сѣ побѣждаванъ.

Най-сетнѣ той прибѣгналъ за помощъ до хитрата и лукава лисица. Тя веднага отишла при задружно живящите бици и сполучила да ги смрази. Отъ тогава тѣ вече не пасели заедно, а на разни страни. Вълкътъ нападнатъ на първия отъ тѣхъ и го разкъсалъ. Сетнѣ нападналъ втория — и най послѣ на третия. И така тѣ загинали не отъ зѣбитѣ на вълка, а отъ своята несговорностъ.